

[Justitsministeren.]

henblik på, om der er grund til at mistænke dem for at udøve virksomhed, der iøvrigt er omfattet af bestemmelserne i straffelovens kapitler 12 og 13. For politiets forebyggende arbejde og dets efterforskningsarbejde er det nødvendigt at have opmærksomheden henvendt på personer, der med grund kan mistænkes for under givne omstændigheder at ville begå politiske forbrydelser, og de oplysninger, der herved fremkommer, må selvsagt registreres. Dette gælder naturligvis også, hvis resultatet er negativt, idet der efter det fremkomne ikke er grund til at være opmærksom på en person — ellers ville politiets arbejde jo være gjort forgæves.

Når det ærede medlem videre spørger mig, om der fra justitsministeriets side føres nogen kontrol med efterretnings-tjenesten, kan jeg dertil svare, at justitsministeriet selvfølgelig ikke kan kontrollere de enkelte undersøgelser; men efterretnings-tjenestens arbejde sker — som det altid har været tilfældet — efter retningslinier, som er godkendt af justitsministeren, og jeg holder mig til stadighed i kontakt med ledelsen og orienteres herigennem om den måde, hvorpå arbejdet søges gennemført. Jeg føler mig ganske sikker på — hvad der forekommer mig meget vigtigt —, at man ved tilvejebringelsen af oplysninger ikke blot nøje overholder retsplejelovens regler, men også går frem med stor forsigtighed med hensyn til at kontrollere oplysningernes rigtighed, og at der også vises stor forsigtighed og skønsomhed med hensyn til brug af de indsamlede oplysninger.

Det ærede medlem har endvidere spurgt mig, hvor stærkt mennesker her i landet, som på partimæssig eller organisatorisk basis modarbejder de anskuelser, som er led i Danmarks officielle stilling på det udenrigspolitiske og forsvarspolitiske område, er i politiets søgelys. Det følger for så vidt af, hvad jeg allerede har sagt, at politiet ikke interesserer sig for de enkelte medlemmer af sådanne partier eller organisationer på det nævnte grundlag. Jeg vil gerne udtrykkeligt gentage, at politiet ikke interesserer sig for de medborgere, der i tale eller skrift eller ved underskrift på opråb eller adresser tilkendegiver et fra regeringen afvigende syn på udenrigspolitikken. De mennesker, der har underskrevet en henvendelse af 8. oktober 1952

til rigsdagens medlemmer, i hvilken der opfordres — jeg beder om tilladelse til et citat —

„til at stemme imod ratificeringen af Lissabonprotokollen, hvorefter Danmark skal deltage i en militær garanti overfor Vesttyskland, og til derimod at arbejde for, at der snarest indledes firemagtsforhandlinger om Tyskland med de positive formål at gennemføre en fredelig og betryggende løsning af det tyske problem“ — disse mennesker er selvfølgelig ikke registreret og vil ikke blive registreret af politiet. Det ville jo være tåbeligt at tænke derpå. Men det er meget muligt, at man på et eller andet tidspunkt har søgt oplysning om nogle af underskriverne — der skal, som det angives i et åbent brev til mig, være 4 500 —, men på et helt andet grundlag. I det åbne brev, hvormed den omtalte henvendelse er fremsendt til mig, foreslås det at lade professor Carsten Høeg, hvis uvildighed jeg ikke betvivler, undersøge, om det skulle være tilfældet, og at jeg i bekræftende fald skulle meddele de pågældende, hvilke konkrete statsfarlige handlinger de sigtes for. Dette forslag kan jeg vanskeligt opfatte som alvorligt ment. Det må dog være indlysende, at man, såfremt man har mistanke til nogen, ikke, før man finder grundlag for at gribe ind overfor de pågældende og sigte dem, kan meddele dem, at man har dem mistænkt, og hvilket grundlag man har for mistanken.

Hvad jeg har sagt om denne henvendelse til rigsdagens medlemmer, gælder også de andre, tilsvarende adresser, som det ærede medlem hr. Johs. Christiansen hentyder til. Også han er inde på en stikprøvevis kontrol. Af det, jeg har sagt, fremgår, at jeg ikke mener, en sådan kontrol kan være særlig oplysende, men jeg har foretaget en sådan stikprøvekontrol med hensyn til de 4 500 underskrivere og har derved fået bekræftet, at det forholder sig, som det var sagt mig, og som jeg har refereret, at ingen registrering har fundet sted på grundlag af denne adres-ses underskrifter.

Det sagte gælder i og for sig også indbyderne til at underskrive på disse adresser, initiativtagerne. Men politiet interesserer sig dog for disse bevægelser og adresser og for deres indbyrdes sammenhæng. Det gør politiet som led i den opgave at holde sig orienteret om bevægelser, der foregår i samfundslivet. Det må også være af interesse, i hvilket